Ovidiu Bufnilă – Marele Absent

Motto:

În bezna din adâncurile oceanului peştii văd ceea ce este.

Mihaela Bufnilă

Privind din balconul imperial ploaia de meteori purpurii care venea de dincolo de orizontul vizibil, prinţesa Amabalamaia din Huantamatanor i-a spus amiralului ei, Patontiakov, ca a auzit vuietul pe care îl făceau furtunile oceanice animând motorul istoriei şi că se temea pentru supuşii ei care trăiau printre algele de lumina veche.

Tocmai primise un mesaj secret de la amiralul nordicelor care o rugă să-şi trimită armada scânteietoare în punctul de conjunctura magnetica Huabobassa pentru a i se alătură în bătălia împotriva delfinilor cicălitori din Puertillo Picător.

Şi bătrânul împărat al oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah a auzit glasul dezmăţatelor furtuni oceanice după ce trecuseră deja cinci mii de ani de la moartea bietului Peste Orb.

Un astrolog s-a furişat într-o noapte ploioasă printre coloanele de ceaţă ale palatului imperial. S-a împiedicat în barba-i liliachie. Şi-a vălurit uşor mantia înstelata învolburând aerul cald. A tuşit uşor parcă nevrând să-l tulbure cumva pe bătrânul împărat care trăgea înfrigurat cu urechea la palpitul universului plin de universuri în apropierea telescopului oficial. A dat să se întoarcă, speriat de gândul său nebun. Aflase că epocile se desfăşurau deodată şi că nu-şi urmau una alteia şi asta trebuia să fie tocmai expresia miraculoasă a Marelui Absent.

Dar era prea târziu.

Împăratul clipoci uşor. Îşi deschise încetişor cei o mie de ochi sulfuroşi.

Oftă. Ştia că astrologul îi aducea o ştire cutremurătoare.

În străfundurile universului plin de universuri, inelele magice fuseseră străpunse de forţe nevăzute iar fiinţele fabuloase fuseseră transformate în principii.

Împăratul oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah nu era mai învăţat decât predecesorii lui. Tehnologiile imperiale ar fi fost de nefolosit în străfundurile istoriei care, nici ea, nu era un adevăr ci doar o superbă ficţiune.

Era oare acel eveniment sfârşitul inevitabil al lumilor acvatice asemenea lui Barâskin, legendarul personaj?

Fiinţele fabuloase, moi şi plăcute la atingere sau, dimpotrivă,

tăioase şi aspre, se preschimbau în virtualităţi şuierătoare?

O astfel de întrebare şi-a pus şi monstrul acvatic în timp ce o înfuleca pe Colombiona, un animat al călugărilor din Wankusai, la o mie de ani la stânga fluxului principal de evenimente care inundau aparenta oceanică.

Colombiona a ţipat uşor înfiorată, s-a zbătut un pic şi şi-a dat sufletul transformându-se într-o matrice informaţională de o jumătate de rotaţie.

Monstrul acvatic a trimis-o departe în străfundurile lui luând forma corăbiilor lungi pe care le îndreptau către ultimul sens an de an vitejii războinici ai sudicelor în încercările lor sângeroase dăruite Marelui Absent.

Armada a înfruntat forţele imperialelor trandafirii de dincolo de pânzele Hamoai care făceau să se rotească inelul magic din marginea arhipelagului Seto, o lume zăpăcita construită de navigatorii secretului.

Vasul amiral s-a ciocnit cu el însuşi iar torpiloarele s-au lovit între ele din cauza unui principiu rătăcit care-şi făcea mendrele prin marile locului.

Călugării din Wankusai i-au luat urmă dar nu au putut în niciun fel să fie pe potriva monstrului acvatic. O oarecare Tamerosa din Bakalor, oraşul şerpilor de mare, i-ar fi avertizat asupra acestui pericol dar călugării nu au vrut săi de ascultare. Înainte de a se desprinde de marile recife au ţinut o slujbă secretă şi s-au închinat sirenelor din Nottanguya considerându-le fără de sfârşit.

Aflându-şi moartea în instantaneul acvatic construit de teribilul monstru, călugării s-au săvârşit în chip eroic mânuindu-şi spada de foc împotriva unui duşman imaginar crezând că sirenele îi puneau la încercare.

Corporalitatea lor, strânsă în mare grabă dintre stânci de un oarecare Kamceaitai, armurier la arsenalul din Tambole Tamboree, oraşul rătăcirilor, a fost vândută în bazarul din Armonai, arhipelagul deosebirilor unde încă se vorbea aprins despre pluralitate.

Pluralitatea? Atopo Peta îmi vorbise despre ea în urmă cu o mie de ani. Atopo era un filosof din Horneea. Nu prea-l lua nimeni în seamă. Îl dăduseră afară din senatul Universităţii Acvatice din Gatao. Se încurcase cu nişte sirene.

Apoi s-a confesat publicului jurându-se că a avut o viziune despre ceea ce zicea el că ar fi pluralitatea. Avea de gând să

construiască o nouă cosmologie.

A zis că timpul acvatic, derivat al timpului cosmic, ar fi doar o convetie moartă, moartă de tot. Un concept răsuflat. Desuet, zicea el.

Un fel de poşirca ştiinţifică, dacă stau eu bine şi mă gândesc.

Savanţii desueţi l-au luat la ochi. L-au încondeiat la stăpânire. Să dea oficială oceanica cu el de pământ. Să-i taie impozitul. Să-l pună în lanţuri.

Ciocu' mic domnule filosof.

Atumbo Bambotembo mi-a zis să stau locului. Nu te mişca, derbedeule. Uite o meduză, vezi? Ei şi, am zis eu dând din umeri. Mare lucru o meduză.

Dar ce ştiam eu, derbedeul de mine despre meduze? Nici nu era meduza. Era peştoica peştoaicelor în travesti. Ţinea o tarabă de crabi electrici. Crabii tot aruncau fulgere în stânga şi-n dreapta, ronţăiau văzduhul.

Peştoaica s-a uitat lung la mine. Pişpirică, mi-a zis, aud că vrei să-l cauţi pe Marele Absent Din Inima Norilor. Dar eu nici nu scosesem o vorbă. Asta e, îmi citea gândurile.

Dar nu dădea nici două parale pe mine, mi-am dat eu seama. A şuşotit ceva cu Atumbo Bambotembo. Au râs amândoi de mine.

Apoi mi-au zis să-mi vând matricea energetică. I-am înjurat. Le-am zis nişte vorbe de la obraz. Batracianul s-a făcut roşu de ciudă. Bine, derbedeule, nu te dai. Ești un prost, ai fi câştigat o sumă frumușică. Caută-l pe Fontando, bărbierul din Gazaia. Îl găseşti la baia de aburi din Tolumba. Ştie el cum ajungi la Marele Absent Din Inima Norilor.

Zis și făcut. Mi-am luat picioarele la spinare bucuros că scăpasem de nebuni și-am pornit mai departe în căutarea Mareului Absent.

În drum spre Tolumba am dat peste un oracol. Oracolul mi-a zis nişte chestii încurcate despre popoarele acvatice care, toate, ar fi fost ale Marelui Absent. Mi-au prins bine într-o bună zi. Le zic și eu pentru că sunt tare adevărate.

Era cu siguranţă sfârşitul tuturor personajelor. Închiderea e taină în Marele Absent

Scriitorii din Munao Ioan, din Tambo Tambolee și din Bamboleda își aruncau adesea personajele la gunoi. Acolo, în gunoi, aşteaptă Barâskin, spuneau martorii togarezi care-l căutau pe Marele

Absent Din Inima Norilor prin incantaţii secrete.

Barâskin lua îndată chipul unei subrete sau formele planturoase ale unei matroane şi se strecură prin ficţiunile care scăldau matricele lumilor acvatice.

Se îmbrăca fistichiu cu hainele jobeniştilor din romanul preastimabilului scriitor al preşedintelui din Tambo Tambolee sau făcea pe malagambistul din scenariul aruncat la coş de Pabu Bupabu, dramaturgul la modă în Gantao.

Garda civică a încercat de câteva ori să-l aresteze pe Barâskin dar gardienii nu l-au găsit niciodată, pe cuvânt dacă mint.

Ayan, un băiat de prăvălie, chel şi limbut, pipăind-o pe buci pe Mirabola din Farina, i-ar fi spus că vestitul Barâskin nu ar fi decât o plăsmuire. Ayan a râs prosteşte când perversă l-a gâdilat cu o pană de gască. Până de gâsca era primită în dar chiar de la preşedinte din Tambo Tambolee pentru servicii importante aduse ţării.

Acum zece mii de ani în Gatambo, lumile acvatice au dat o lovitură mortală inelelor de pământ şi au pus stăpânire pe cele o mie de constelaţii din inima universului plin de universuri. Baronii ficţionali din Gambolee, oraşul fabulatorilor, au fost răsturnaţi de la putere.

Combustibilul tradiţional care animă matricele informaţionale a căzut în desuetudine. Noii savanţi de pe vechiul asteroid Kaoma Kuamani au descoperit principiul instantaneului acvatic bănuind prezenţa marelui absent din inima norilor în profunzimea matricelor care se desfăşurau toate deodată.

Pe scurt, puteai fi oriunde, oricum, în acelaşi moment digital. Să fi fost, aşadar, Marele Absent acest principiu miraculos vălurit?

Această descoperire l-a făcut pe Ergubai Gaber din Guantila să-l ia peste picior pe rătăcitul Blais Pasqal care-l eliminase cu de la sine putere pe marele absent din inima norilor din experimentul ştiinţific trimiţându-l la plimbare ca pe un copilandru.

Atitudinea asta trebuia probabil să anunţe sfârşitul polemicii asupra modernităţii. Aşa au scris în cărţile lor arhivarii din Puertillo Picător. Ei au încercat să descrie formele momentului digital. Au ajuns însă într-un impas nereuşind să găsească rezolvarea şirurilor matematice mari de tip Yogguan.

Într-o bună zi, Asalga Calambra, soprana din Tantai, mi-a şoptit să las în pace filosoficele pentru că o mare balenă albastră l-ar fi

aruncat pe ţărm pe un oarecare Barîşkin, un adversar periculos al tuturor ficţiunilor ştiinţifice.

Universul plin de universuri punea la cale o revoluţie.

Am pişcat-o de fund pe Asalga Calambra.

Dansam înlănţuiţi într-un bar deocheat din docurile Bulbonei, oraşul fantomelor de sticlă.

Un pianist îşi rupea tentaculele pe clape și tot bătea din buzele-i groase, vineţii, zgâindu-se la viermuiala aia sufocantă iar Asalga Calambra, soprana din Tantai, îmi turna tot felul de balibverne aiuritoare în urechi!

Ne înghesuiam. Ne călcăm. Ne aruncăm priviri languroase sau periculoase, pline de promisiuni perverse. Din tavan cădeau viermişori marini. Într-un acvariu rozaliu se tot unduia o sirenă îmbiindu-ne parşiva să facem porcărele cu ea.

Un barman gras şi suferind de paranoia, tot răcnea că vine sfârşitul lumii şi că o mare cometă o să ne cadă drept în cap săturându-ne de giurgiuleală.

Erau şi nişte fantome de sticlă ce se zgăibărau printre coloanele de alge marine aruncând limbi de foc, funigei, bănuţi de argint.

Dacă nu ştiţi ce e o fantomă de sticlă nu e o mare pierdere! Ce poate să fie decât o fiinţă fabuloasă, imposibilă, care circulă cu viteza gândului prin visele aiuriţilor locuitori ai lumilor.

Chiar şi ai lumilor acvatice. Fantomele astea pun la cale tot felul de ghiduşii. Schimbă câte un guvern, joacă un renghi vreunui imperial sclivisit şi bulversează mulţimile cu pase magnetice şi cu miracole.

Spiritul muntelui e animatorul vălurit al lui Barâskin Barâskinrowsy, spun nişte documente secrete aflate bine ferecate în catacombele din Munao Ioan.

Spiritul se hrăneşte cu ficţiunile căzute în uitare sau desuetudine.

El ştie că ficţiunea e combustibilul fiinţelor fabuloase din lumile acvatice şi ca, încet, încet, o va lua în stăpânire. Îl materializează pe Barâskin o dată pe săptămână şi, având darul ubicuităţii, umbla prin saloane ascuns sub înfăţişarea unei midinete şi sfătuieşte scriitorii să-şi arunce personajele la gunoi.

Midineta Cocoleta are buze rujate ţipător. Are o voce stridentă. Are bujori.

Tablourile de cristal se sparg în zeci de cioburi când vocea ei

izbucneşte printre coloanele grele de plumb. Cioburile se prefac în mici reptile care musca soldaţii de cizme. Soldaţilor nici nu le păsa pentru că stau la coadă să le muşte midineta ciotul greu încercat de femenele din Munao Ioan sau Bitombe.

În timp ce zecile de cioturi se întăresc sub lumina lunii, gaşcă preafericita se întâlneşte în zborul ei cu Xalaman. Xalaman are șapte ochi și opt tentacule şi se deplasează cu ajutorul unui sifon dogit. Şuieră îngrozitor. Nu are biştari să-şi cumpere un sifon nou din Bulbona Faso. Şi îi trece prin minte că ar putea vinde gâsca preafericita în târgul de animale din Puertillo Picător.

O înşfăcă pe înaripata şi o duce cu el lălăind de nebun pe cărările umede şi tainice ale muntelui Go Man.

Dacă Elsao Chiramel, cel care mi-a spus toată povestea asta aiurită despre Barâskin, n-a minţit, pe Xalaman l-ar fi înghiţit un reptiloid vişiniu din îndepărtatul Wankusai. Reptiloidul era hămesit foarte pentru că soldaţii aigamalodului din Bufanga furaseră tot ce se putuse fura din ţinuturile însorite.

Asalga Calambra, soprana din Tantai, dezbrăcându-se pentru ritualul de primăvară, mi-a șoptit tot felul de prostii despre sfârşitul preafericitei gâşte încercând să mă convingă că Xalaman era un șarlatan. Am muşcat-o de ţâţe pe nebună şi apoi i-am tăiat capul.

Sângele i s-a scurs în ligheanul de argint de sub pat şi, după a șaptea zi, din el s-a întrupat un înger. Îngerul s-a zbătut o vreme în braţele mele dar eu l-am mângâiat cu duioşie şi i-am cântat o mulţime de cântecele porcoase. L-am învăţat să joace barbut şi l-am îmbătat straşnic. Cum am devenit prieteni la cataramă, îngerul m-a dus pe sub măslini să-l zăresc pe Vestitor.

Vestitorul se pregătea de moarte dar a fost de acord să ucidă spiritul care se hrănea cu ficţiunile scriitorilor.

Pentru asta mi-a cerut să-mi schimb chipul, să merg pe cărbuni aprinşi, să zbor asemenea unui bimotor danez şi să dansez mambo şi conga cu femenele din ghilda navigatorilor. Scriitorii care îl venerau pe ciudatul Barâskin m-au căutat toată vara visând în van că-mi vor smulge limba ascuţită.

Zeci de procesiuni au pornit pe urmele mele prin găurile viermilor bakundo.

Mii şi mii de pelerini s-au aruncat orbeşte în flăcările din Gayola crezând că sălaşul meu ar fi acolo. O femeie m-a scuipat în faţa iar un

zburător a vrut să-mi spargă scăfârlia cu nişte pietre aduse de dincolo de marile lacuri.

jurat că îmi vor bea sângele până în iarnă.

M-a adăpostit şuba de Fasto care nu credea în Barâskin și care deja prorocise sfârşitul războaielor kurmaleze.

Oficială acvatică din Imao a decretat stare de asediu și, făcând pe placul popoarelor acvatice, a abolit principiul lui unu care se multiplică. Imperialele au încheiat un armistiţiu cu republicile galactice iar amiralul sudicelor a trimis o depeșă secreta triunghiului ofiţerilor din inima nordicelor invitându-i la un picnic acvatic în largul înspumat al orientalelor.

Depeşa asta am citit-o și eu pe când făceam o curte nebuna prinţeselor din Quatro Quatrator sperând foarte tare ca voi intra în graţiile unui ofiţer imperial care se lăudase de nenumărate ori că l-ar cunoaşte pe Magicien.

Prinţesele trandafirii din Quatro Quatrator, oraşul râsetelor nebune, au învăţat să înoate fără mască de apă și toată lumea a făcut mare haz din pricina asta.

Broscoizii de pe Santo s-au trezit peste noapte mari dansatori şi asta i-a umplut de invidie pe batracienii tăcuţi din Fantola Fintolao, oraşul bolborositor.

Într-o noapte fără lună, în timp ce nordicele se visau a fi orientale, un ciudat monstru acvatic s-a născut din spuma valurilor şi a înghiţit submarinul galben al vestitului Ibab Habab care tocmai pornise într-o călătorie către ultimul sens vrând să afle dacă principiul succesiunii putea fi definit cu adevărat și dacă potrivit lui, epoca modernă se afla în plină desfăşurare.

Scrâşnetul fierătăniilor și urletele îngrozite ale muribunzilor s-au auzit în întreg universul oceanic fiind amplificate de viermii marini. Dar asta nu mai are nicio importanţă. Timpul merge înainte şi-napoi. În sus şi-n jos. Şi la stânga şi la dreapta.

Potrivit martorilor togarezi, monstrul acvatic ar fi venit din stele adus de o uriaşă bulă luminoasă. Peste Orb, fabulosul marin pe care monstrul acvatic l-a întâlnit în largul mării de carton care clipocea somnoroasă dincolo de orizontul nostru vizibil i-a zis arătării chestia asta teribilă.

Monstrul acvatic se deghizase într-un delfin cicălitor.

Ciudata arătare pornise în căutarea propriei sale origini. Lua

forma obiectelor cosmice aflate în proximitatea sa şi putea deveni limita sau vecinătate după caz, spre deplina pierzanie a fiinţelor fabuloase pe care le întâlnea.

Peste Orb era când galben, când purpuriu şi nu prea trăgea cu urechea la ce se întâmpla prin lumea largă. Stătea bine pitit în mâl într-un inel al şarpelui Gonzobules.

Rânjea tot timpul, Peste Orb. Era umflat peste măsură. Cânta cântecele porcoase despre lumile acvatice şi se tot lăuda că ştie el când o mare revoluţie va face totul harcea-parcea.

Nebunul!

I-a dat cu tifla delfinului cicălitor. Dar n-a ştiut să-i spună cine e şi de unde vine periculosul monstru. Monstrul acvatic i-a despicat burta trandafirie. Marea de carton s-a umplut de frumoase flori de sânge până dincolo de reciful de lumina veche unde se adunau sirenele în nopţile fără lună.

Dar era acea frumuseţe utilă monstrului acvatic, s-au întrebat filosofii din Patonaraman străduindu-se să pună la cale o critica usturătoare a ideilor lui Platon în timp ce eu am porni voiniceşte către Takla Makan, unde, ziceau nişte pelerini de sticlă, se arătase în faptul serii Marele Absent.

Marele Absent proză []

fictorial de bufnil!

— de Ovidiu Bufnilă [Ovidiubufnila]

2009 – 02 – 21

Motto:

În bezna din adâncurile oceanului peştii văd ceea ce este.

Mihaela Bufnilă

Privind din balconul imperial ploaia de meteori purpurii care venea de dincolo de orizontul vizibil, prinţesa Amabalamaia din Huantamatanor i-a spus amiralului ei, Patontiakov, ca a auzit vuietul pe care îl făceau furtunile oceanice animând motorul istoriei şi că se temea pentru supuşii ei care trăiau printre algele de lumina veche.

Tocmai primise un mesaj secret de la amiralul nordicelor care o rugă să-şi trimită armada scânteietoare în punctul de conjunctura magnetica Huabobassa pentru a i se alătură în bătălia împotriva delfinilor cicălitori din Puertillo Picător.

Şi bătrânul împărat al oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah a auzit glasul dezmăţatelor furtuni oceanice după ce trecuseră deja

cinci mii de ani de la moartea bietului Peste Orb.

Un astrolog s-a furișat într-o noapte ploioasă printre coloanele de ceață ale palatului imperial. S-a împiedicat în barba-i liliachie. Şi-a vălurit uşor mantia înstelata învolburând aerul cald. A tușit uşor parcă nevrând să-l tulbure cumva pe bătrânul împărat care trăgea înfrigurat cu urechea la palpitul universului plin de universuri în apropierea telescopului oficial. A dat să se întoarcă, speriat de gândul său nebun. Aflase că epocile se desfăşurau deodată și că nu-și urmau una alteia și asta trebuia să fie tocmai expresia miraculoasă a Marelui Absent.

Dar era prea târziu.

Împăratul clipoci uşor. Își deschise încetişor cei o mie de ochi sulfuroși.

Oftă. Ştia că astrologul îi aducea o știre cutremurătoare.

În străfundurile universului plin de universuri, inelele magice fuseseră străpunse de forţe nevăzute iar fiinţele fabuloase fuseseră transformate în principii.

Împăratul oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah nu era mai învăţat decât predecesorii lui. Tehnologiile imperiale ar fi fost de nefolosit în străfundurile istoriei care, nici ea, nu era un adevăr ci doar o superbă ficţiune.

Era oare acel eveniment sfârşitul inevitabil al lumilor acvatice asemenea lui Barâskin, legendarul personaj?

Fiinţele fabuloase, moi și plăcute la atingere sau, dimpotrivă, tăioase și aspre, se preschimbau în virtualităţi şuierătoare?

O astfel de întrebare și-a pus și monstrul acvatic în timp ce o înfuleca pe Colombiona, un animat al călugărilor din Wankusai, la o mie de ani la stânga fluxului principal de evenimente care inundau aparenta oceanică.

Colombiona a ţipat uşor înfiorată, s-a zbătut un pic și și-a dat sufletul transformându-se într-o matrice informaţională de o jumătate de rotaţie.

Monstrul acvatic a trimis-o departe în străfundurile lui luând forma corăbiilor lungi pe care le îndreptau către ultimul sens an de an vitejii războinici ai sudicelor în încercările lor sângeroase dăruite Marelui Absent.

Armada a înfruntat forţele imperialelor trandafirii de dincolo de pânzele Hamoai care făceau să se rotească inelul magic din marginea arhipelagului Seto, o lume zăpăcita construită de navigatorii secretului.

Vasul amiral s-a ciocnit cu el însuşi iar torpiloarele s-au lovit între ele din cauza unui principiu rătăcit care-şi făcea mendrele prin marile locului.

Călugării din Wankusai i-au luat urmă dar nu au putut în niciun fel să fie pe potriva monstrului acvatic. O oarecare Tamerosa din Bakalor, oraşul şerpilor de mare, i-ar fi avertizat asupra acestui pericol dar călugării nu au vrut săi de ascultare. Înainte de a se desprinde de marile recife au ţinut o slujbă secretă şi s-au închinat sirenelor din Nottanguya considerându-le fără de sfârşit.

Aflându-şi moartea în instantaneul acvatic construit de teribilul monstru, călugării s-au săvârşit în chip eroic mânuindu-şi spada de foc împotriva unui duşman imaginar crezând că sirenele îi puneau la încercare.

Corporalitatea lor, strânsă în mare grabă dintre stânci de un oarecare Kamceaitai, armurier la arsenalul din Tambole Tamboree, oraşul rătăcirilor, a fost vândută în bazarul din Armonai, arhipelagul deosebirilor unde încă se vorbea aprins despre pluralitate.

Pluralitatea? Atopo Peta îmi vorbise despre ea în urmă cu o mie de ani. Atopo era un filosof din Horneea. Nu prea-l lua nimeni în seamă. Îl dăduseră afară din senatul Universităţii Acvatice din Gatao. Se încurcase cu nişte sirene.

Apoi s-a confesat publicului jurându-se că a avut o viziune despre ceea ce zicea el că ar fi pluralitatea. Avea de gând să construiască o nouă cosmologie.

A zis că timpul acvatic, derivat al timpului cosmic, ar fi doar o convetie moartă, moartă de tot. Un concept răsuflat. Desuet, zicea el.

Un fel de poşirca ştiinţifică, dacă stau eu bine şi mă gândesc.

Savanţii desueţi l-au luat la ochi. L-au încondeiat la stăpânire. Să dea oficială oceanica cu el de pământ. Să-i taie impozitul. Să-l pună în lanţuri.

Ciocu' mic domnule filosof.

Atumbo Bambotembo mi-a zis să stau locului. Nu te mişca, derbedeule. Uite o meduză, vezi? Ei şi, am zis eu dând din umeri. Mare lucru o meduză.

Dar ce ştiam eu, derbedeul de mine despre meduze? Nici nu era meduza. Era peştoica peştoaicelor în travesti. Ţinea o tarabă de crabi electrici. Crabii tot aruncau fulgere în stânga şi-n dreapta, ronţăiau văzduhul.

Peştoaica s-a uitat lung la mine. Pişpirică, mi-a zis, aud că vrei să-l cauţi pe Marele Absent Din Inima Norilor. Dar eu nici nu scosesem o vorbă. Asta e, îmi citea gândurile.

Dar nu dădea nici două parale pe mine, mi-am dat eu seama. A şuşotit ceva cu Atumbo Bambotembo. Au râs amândoi de mine.

Apoi mi-au zis să-mi vând matricea energetică. I-am înjurat. Le-am zis nişte vorbe de la obraz. Batracianul s-a făcut roşu de ciudă. Bine, derbedeule, nu te dai. Eşti un prost, ai fi câştigat o sumă frumuşică. Caută-l pe Fontando, bărbierul din Gazaia. Îl găseşti la baia de aburi din Tolumba. Ştie el cum ajungi la Marele Absent Din Inima Norilor.

Zis şi făcut. Mi-am luat picioarele la spinare bucuros că scăpasem de nebuni şi-am pornit mai departe în căutarea Mareului Absent.

În drum spre Tolumba am dat peste un oracol. Oracolul mi-a zis nişte chestii încurcate despre popoarele acvatice care, toate, ar fi fost ale Marelui Absent. Mi-au prins bine într-o bună zi. Le zic şi eu pentru că sunt tare adevărate.

Era cu siguranţă sfârşitul tuturor personajelor. Închiderea e taină în Marele Absent

Scriitorii din Munao Ioan, din Tambo Tambolee şi din Bamboleda îşi aruncau adesea personajele la gunoi. Acolo, în gunoi, aşteaptă Barâskin, spuneau martorii togarezi care-l căutau pe Marele Absent Din Inima Norilor prin incantaţii secrete.

Barâskin lua îndată chipul unei subrete sau formele planturoase ale unei matroane şi se strecură prin ficţiunile care scăldau matricele lumilor acvatice.

Se îmbrăca fistichiu cu hainele jobeniştilor din romanul preastimabilului scriitor al preşedintelui din Tambo Tambolee sau făcea pe malagambistul din scenariul aruncat la coş de Pabu Bupabu, dramaturgul la modă în Gantao.

Garda civică a încercat de câteva ori să-l aresteze pe Barâskin dar gardienii nu l-au găsit niciodată, pe cuvânt dacă mint.

Ayan, un băiat de prăvălie, chel şi limbut, pipăind-o pe buci pe Mirabola din Farina, i-ar fi spus că vestitul Barâskin nu ar fi decât o plăsmuire. Ayan a râs prosteşte când perversă l-a gâdilat cu o pană de gască. Până de gâsca era primită în dar chiar de la preşedinte din Tambo Tambolee pentru servicii importante aduse ţării.

Acum zece mii de ani în Gatambo, lumile acvatice au dat o lovitură mortală inelelor de pământ şi au pus stăpânire pe cele o mie de constelaţii din inima universului plin de universuri. Baronii ficţionali din Gambolee, oraşul fabulatorilor, au fost răsturnaţi de la putere.

Combustibilul tradiţional care animă matricele informaţionale a căzut în desuetudine. Noii savanţi de pe vechiul asteroid Kaoma Kuamani au descoperit principiul instantaneului acvatic bănuind prezenţa marelui absent din inima norilor în profunzimea matricelor care se desfăşurau toate deodată.

Pe scurt, puteai fi oriunde, oricum, în același moment digital. Să fi fost, aşadar, Marele Absent acest principiu miraculos vălurit?

Această descoperire l-a făcut pe Ergubai Gaber din Guantila să-l ia peste picior pe rătăcitul Blais Pasqal care-l eliminase cu de la sine putere pe marele absent din inima norilor din experimentul ştiinţific trimiţându-l la plimbare ca pe un copilandru.

Atitudinea asta trebuia probabil să anunţe sfârşitul polemicii asupra modernităţii. Așa au scris în cărţile lor arhivarii din Puertillo Picător. Ei au încercat să descrie formele momentului digital. Au ajuns însă într-un impas nereuşind să găsească rezolvarea șirurilor matematice mari de tip Yogguan.

Într-o bună zi, Asalga Calambra, soprana din Tantai, mi-a şoptit să las în pace filosoficele pentru că o mare balenă albastră l-ar fi aruncat pe ţărm pe un oarecare Barîşkin, un adversar periculos al tuturor ficţiunilor ştiinţifice.

Universul plin de universuri punea la cale o revoluție.

Am pişcat-o de fund pe Asalga Calambra.

Dansam înlănţuiţi într-un bar deocheat din docurile Bulbonei, oraşul fantomelor de sticlă.

Un pianist îşi rupea tentaculele pe clape şi tot bătea din buzele-i groase, vineţii, zgâindu-se la viermuiala aia sufocantă iar Asalga Calambra, soprana din Tantai, îmi turna tot felul de balibverne aiuritoare în urechi!

Ne înghesuiam. Ne călcăm. Ne aruncăm priviri languroase sau periculoase, pline de promisiuni perverse. Din tavan cădeau viermişori marini. Într-un acvariu rozaliu se tot unduia o sirenă îmbiindu-ne parşiva să facem porcărele cu ea.

Un barman gras şi suferind de paranoia, tot răcnea că vine

sfârşitul lumii şi că o mare cometă o să ne cadă drept în cap săturându-ne de giurgiuleală.

Erau şi nişte fantome de sticlă ce se zgăibărau printre coloanele de alge marine aruncând limbi de foc, funigei, bănuţi de argint.

Dacă nu ştiţi ce e o fantomă de sticlă nu e o mare pierdere! Ce poate să fie decât o fiinţă fabuloasă, imposibilă, care circulă cu viteza gândului prin visele aiuriţilor locuitori ai lumilor.

Chiar și ai lumilor acvatice. Fantomele astea pun la cale tot felul de ghidușii. Schimbă câte un guvern, joacă un renghi vreunui imperial sclivisit şi bulversează mulţimile cu pase magnetice şi cu miracole.

Spiritul muntelui e animatorul vălurit al lui Barâskin Barâskinrowsy, spun nişte documente secrete aflate bine ferecate în catacombele din Munao Ioan.

Spiritul se hrăneşte cu ficţiunile căzute în uitare sau desuetudine.

El ştie că ficţiunea e combustibilul fiinţelor fabuloase din lumile acvatice şi ca, încet, încet, o va lua în stăpânire. Îl materializează pe Barâskin o dată pe săptămână şi, având darul ubicuităţii, umbla prin saloane ascuns sub înfăţişarea unei midinete şi sfătuieşte scriitorii să-şi arunce personajele la gunoi.

Midineta Cocoleta are buze rujate ţipător. Are o voce stridentă. Are bujori.

Tablourile de cristal se sparg în zeci de cioburi când vocea ei izbucneşte printre coloanele grele de plumb. Cioburile se prefac în mici reptile care musca soldaţii de cizme. Soldaţilor nici nu le păsa pentru că stau la coadă să le muşte midineta ciotul greu încercat de femenele din Munao Ioan sau Bitombe.

În timp ce zecile de cioturi se întăresc sub lumina lunii, gaşcă preafericita se întâlneşte în zborul ei cu Xalaman. Xalaman are șapte ochi şi opt tentacule şi se deplasează cu ajutorul unui sifon dogit. Şuieră îngrozitor. Nu are biştari să-şi cumpere un sifon nou din Bulbona Faso. Şi îi trece prin minte că ar putea vinde gâsca preafericita în târgul de animale din Puertillo Picător.

O înşfăcă pe înaripata şi o duce cu el lălăind de nebun pe cărările umede şi tainice ale muntelui Go Man.

Dacă Elsao Chiramel, cel care mi-a spus toată povestea asta aiurită despre Barâskin, n-a minţit, pe Xalaman l-ar fi înghiţit un reptiloid vişiniu din îndepărtatul Wankusai. Reptiloidul era hămesit

foarte pentru că soldații aigamalodului din Bufanga furaseră tot ce se putuse fura din ținuturile însorite.

Asalga Calambra, soprana din Tantai, dezbrăcându-se pentru ritualul de primăvară, mi-a șoptit tot felul de prostii despre sfârșitul preafericitei gâște încercând să mă convingă că Xalaman era un șarlatan. Am mușcat-o de țâțe pe nebună și apoi i-am tăiat capul.

Sângele i s-a scurs în ligheanul de argint de sub pat și, după a șaptea zi, din el s-a întrupat un înger. Îngerul s-a zbătut o vreme în brațele mele dar eu l-am mângâiat cu duioșie și i-am cântat o mulțime de cântecele porcoase. L-am învățat să joace barbut și l-am îmbătat strașnic. Cum am devenit prieteni la cataramă, îngerul m-a dus pe sub măslini să-l zăresc pe Vestitor.

Vestitorul se pregătea de moarte dar a fost de acord să ucidă spiritul care se hrănea cu ficțiunile scriitorilor.

Pentru asta mi-a cerut să-mi schimb chipul, să merg pe cărbuni aprinși, să zbor asemenea unui bimotor danez și să dansez mambo și conga cu femenele din ghilda navigatorilor. Scriitorii care îl venerau pe ciudatul Barâskin m-au căutat toată vara visând în van că-mi vor smulge limba ascuțită.

Zeci de procesiuni au pornit pe urmele mele prin găurile viermilor bakundo.

Mii și mii de pelerini s-au aruncat orbește în flăcările din Gayola crezând că sălașul meu ar fi acolo. O femeie m-a scuipat în fața iar un zburător a vrut să-mi spargă scăfârlia cu niște pietre aduse de dincolo de marile lacuri.

jurat că îmi vor bea sângele până în iarnă.

M-a adăpostit șuba de Fasto care nu credea în Barâskin și care deja prorocise sfârșitul războaielor kurmaleze.

Oficială acvatică din Imao a decretat stare de asediu și, făcând pe placul popoarelor acvatice, a abolit principiul lui unu care se multiplică. Imperialele au încheiat un armistițiu cu republicile galactice iar amiralul sudicelor a trimis o depeșă secreta triunghiului ofițerilor din inima nordicelor invitându-i la un picnic acvatic în largul înspumat al orientalelor.

Depeșa asta am citit-o și eu pe când făceam o curte nebuna prințeselor din Quatro Quatrator sperând foarte tare ca voi intra în grațiile unui ofițer imperial care se lăudase de nenumărate ori că l-ar cunoaște pe Magicien.

Prinţesele trandafirii din Quatro Quatrator, oraşul râsetelor nebune, au învăţat să înoate fără mască de apă şi toată lumea a făcut mare haz din pricina asta.

Broscoizii de pe Santo s-au trezit peste noapte mari dansatori şi asta i-a umplut de invidie pe batracienii tăcuţi din Fantola Fintolao, oraşul bolborositor.

Într-o noapte fără lună, în timp ce nordicele se visau a fi orientale, un ciudat monstru acvatic s-a născut din spuma valurilor şi a înghiţit submarinul galben al vestitului Ibab Habab care tocmai pornise într-o călătorie către ultimul sens vrând să afle dacă principiul succesiunii putea fi definit cu adevărat şi dacă potrivit lui, epoca modernă se afla în plină desfăşurare.

Scrâşnetul fierătăniilor şi urletele îngrozite ale muribunzilor s-au auzit în întreg universul oceanic fiind amplificate de viermii marini. Dar asta nu mai are nicio importanţă. Timpul merge înainte şi-napoi. În sus şi-n jos. Şi la stânga şi la dreapta.

Potrivit martorilor togarezi, monstrul acvatic ar fi venit din stele adus de o uriaşă bulă luminoasă. Peste Orb, fabulosul marin pe care monstrul acvatic l-a întâlnit în largul mării de carton care clipocea somnoroasă dincolo de orizontul nostru vizibil i-a zis arătării chestia asta teribilă.

Monstrul acvatic se deghizase într-un delfin cicălitor.

Ciudata arătare pornise în căutarea propriei sale origini. Lua forma obiectelor cosmice aflate în proximitatea sa şi putea deveni limita sau vecinătate după caz, spre deplina pierzanie a fiinţelor fabuloase pe care le întâlnea.

Peste Orb era când galben, când purpuriu şi nu prea trăgea cu urechea la ce se întâmpla prin lumea largă. Stătea bine pitit în mâl într-un inel al şarpelui Gonzobules.

Rânjea tot timpul, Peste Orb. Era umflat peste măsură. Cânta cântecele porcoase despre lumile acvatice şi se tot lăuda că ştie el când o mare revoluţie va face totul harcea-parcea.

Nebunul!

I-a dat cu tifla delfinului cicălitor. Dar n-a ştiut să-i spună cine e şi de unde vine periculosul monstru. Monstrul acvatic i-a despicat burta trandafirie. Marea de carton s-a umplut de frumoase flori de sânge până dincolo de reciful de lumina veche unde se adunau sirenele în nopţile fără lună.

Dar era acea frumuseţe utilă monstrului acvatic, s-au întrebat filosofii din Patonaraman străduindu-se să pună la cale o critica usturătoare a ideilor lui Platon în timp ce eu am porni voiniceşte către Takla Makan, unde, ziceau nişte pelerini de sticlă, se arătase în faptul serii Marele Absent.